

ЯВОР ЦАНЕВ
РАЗПУКВАНЕТО НА
ПАШКУЛА

chitanka.info

Лежеше по гръб сред тъмнината на стаята, заслушан в тиктакането на часовника и шума от стъпките на времето. Дишаше бавно и съсредоточено и усещаше как мъглата на страха навлажнява кожата, промъква се през порите и плътта, за да достигне до мястото, където материята се превръща в съзнание. Непомръдващо, но будно, безпокойството караше мислите да настръхват, а очите да се взират навътре — към това, което недоловимо помръдваше в сърцевината на битието му.

Край къщата мина кола, светлината от фаровете се промъкна през завесите, плъзна се от стена на стена и като не намери нищо интересно в стаята, се изхлузи навън, оставяйки тази територия на нощта. Шумът от двигателя се стопи и часовникът продължи ритмично и самотно да се брани от тишината.

Заслуша се отново във времето, изпълнен с очакване.

Дълбоко в него нещо завибрира, после спря, сякаш и то се ослушваше. Трепна отново. Пак спря. Трепна...

— Остави ме на мира! — прошепна той и гласът му беше глух като стон.

Това ставаше за четвърти път. Започваше по един и същи начин: първо пробягваше неясна мисъл, проблясквайки като светкавица, след това всяка отделна клетка на тялото му се напрягаше, усетила страннотуптящото си ядърце, причерняваше му, изчезваше влагата от устата и погледът потъваше навътре в тялото, опитвайки се да намери скритата там тайна.

Когато за първи път, осемнадесетгодишен, усети нещото в себе си да се раздвижва, дори не успя да се изплаши. Чувството беше съвсем ново и твърде странно, за да може да го определи, после му се повдигна и почти веднага след това припадна, удряйки главата си в нощното шкафче. Когато започна да идва на себе си, първо чу далечния шум от радиото, примесен със скърцането на затварящи се врати дълбоко в съзнанието му. Усети хилядите иглички, които бодяха тялото и се опитваха да го събудят. Най-накрая пред очите му се завъртяха черни и червени кръгове, все по-малки и по-малки, отдръпнаха се настрани и тогава изплуваха стаята, мебелите и всичко останало. Постепенно се осъзна и с усилие се надигна.

— Какво беше това? — попита на глас, а слабостта не го беше напуснала, когато приближи до огледалото. Погледна в него и видя

едно уплашено момче с цепната вежда и струйка засъхваща кръв, стигнала почти до брадичката.

Не знаеше какво да каже на родителите си, когато го попитаха с кого се е бил...

Сега лежеше в мрака и тиктакането, усещаше всяка частица от себе си — насила успокоеното дишане, леко потрепващите пръсти, чувстваше дори как сърцето изтласква кръвта и тя нервно се движи по вени и артерии като в безкраен напоителен канал на страха. Спомените танцуваха в мозъка му — съвсем ясни и близки.

Вторият път всичко стана някак си по-бавно или той го беше усетил отдалече, защото седна на една пейка в парка и зачака. Разбираще, че разходката му ще се провали, но нещо му подсказваше и друго — това не бе обикновено прилошаване. Напрежението в тялото му се засили, а по-късно го връхлетя и предишното неописуемо усещане. Как ли бе изглеждал в очите на случайните минувачи?

Не знаеше.

Както не знаеше и какво трябва да предприеме.

Стоя на пейката, докато се увери, че бурята в тялото му е преминала окончателно и нещото отново се е скрило някъде из тъмните лабиринти по пътя към небитието. Скован от страх и изпотен, не смееше да стане от пейката, почувствал, че тайнственият враг продължава да го дебне някъде отвътре. Дълго брой ударите на сърцето си... и кой знае защо, те му се струваха далечни и чужди...

Несъмнено, най-страшно беше третия път.

Нещото започна да се надига, да избутва настрани пластове спомени и самосъзнание, да извива невидима снага и застрашителното чувство изпълни всеки орган, всяка тъкан и клетка, сякаш превземаше тялото му и искаше да го убие...

Започна нещо като борба, макар че това едва ли можеше да се нарече така. Съпротивляваше се тялото, съпротивляваха се мислите, съпротивляваше се всяка отделна клетка, но това, каквото и да беше, връхлиташе сякаш на молекулно ниво. Колкото и да се взираше навътре в себе си, колкото и да напрягаше сетивата си, той не успяваше да открие какво е То. Образът му се бе разлял навсякъде, беше се пръснал по невъзможен за възприемане начин и нападаше едновременно от непредвидимо много страни.

Отново припадна и лежа на пода повече от час.

Когато се съвзе, дълго стоя там, загледан в нагорещената жичка на лампата, разбирайки, че тези набези в тялото и съзнанието му не са случайни, че в него се е свило нещо зло и един ден неминуемо ще се опита да излезе... а дали всъщност вече не опитваше?

Отпразнува деветнадесетия си рожден ден сред момичета, музика и много приятели и може би щеше да бъде истински щастлив, ако Нещото не плъзна отново по тялото му, на далечно, далечно ниво, но достатъчно близко, за да подхранва безпокойството му. Опитва да го удави с огромно количество алкохол и като че ли успя да предотврати настъплението му, което несъмнено щеше да последва.

Безпокойството обаче остана. Премина в съня му, преля в следващия ден, пак в съня, прикрепено като паразит, като неделима част от неговата същност. Стоеше на дистанция, но така, че той да го чувства, постоянно подсещайки за съществуването на злата сила... и което беше най-лошото, караше го да подозира, че Нещото събира сили за нов удар.

Беше живял в тягостно очакване почти три месеца, когато с тревога усети, че това, което е в него, се раздвижва отново... и че е пораснало...

Слаба вибрация.

След два дена — още една.

След ден — отново.

След десет часа, след шест часа, след час...

Часовникът издаде странен звук, сякаш времето се опита да спре и да задържи стрелките. Сърцето му подскочи, после спря за миг, той се ослуша, бавно и внимателно се протегна, напипа ключето и светна нощната лампичка. Погледна към циферблата:

Три и седемнадесет.

Три и седемнадесет след полунощ.

По-дългата стрелка се беше отъркала в по-късата и наостреният му слух бе доловил дори този незначителен шум. Сега вече тиктакането беше съвсем нормално.

Изгаси и легна, обкръжен от нервно очакване.

Странното усещане полека го завладяваше, толкова бавно, че той не усети как започна да доминира и да обсебва възприятията му. Вибрациите чувствително се учестяха и го караха да настръхва, потта изсъхваше, преди да е избила, по челото и по гърба плъзнаха

невидими мъхнати гъсеници и кожата го засърбя. Изведнъж стана страшно горещо, Нещото явно събираше последните си сили и всеки момент можеше да нападне. Той искаше да го спре, веднъж завинаги, но нямаше никаква представа как да направи това.

Преглътна сухия въздух в устата си, усещайки как драци грапавият език по небцето. Отново напрегна сетивата си. Вибрациите се сляха и по цялото тяло премина търкаща вълна. Клетките се свиха и настръхнаха, после се нахвърлиха върху ядърцата си, а от тях изскочи Нещото. От всяко ядърце — по едно малко Нещо, така че всички малки Неща да образуват едно голямо, силно и свирепо НЕЩО.

Сгърчи се от удара, неуспял да се предпази. Всяка частица от съзнанието му кресна до полуда, косата му настръхна и се отдели от темето. Той дори не обърна внимание на това, погълнат от свирепата атака. Усети нарастващото напрежение в тялото си, яростното туптене във всяка клетка и заби пръсти в чаршафа. Поиска да извика, но в сухата му уста изведнъж нахлу влага, тя се изпълни със слюнка и викът се превърна във воднисто бълбукане. Засърбя го нетърпимо цялото тяло, кожата като че ли набъбна, а той се завъртя, отърквайки се в завивките. От това сърбежът се засили, ръцете се плъзнаха и започнаха да прокарат бразди, той се зачеса като побъркан, натискайки все повече и повече, докато кожата му се наля с кръв и се нашари от стотици червени линии.

Почувства моментно облекчение, но само след миг всичко започна отново.

Заби нокти в кожата си и тя се разкъса.

Клетките крещяха и пулсираха, Нещото все по-осезаемо се материализираше и изпълваше тялото му, ръцете впираха пръсти в раздиращата се суха плът, разкъсваха я, а парчетата падаха по окървавения чаршаф. Имаше чувството, че е пашкул, в който дълго време е стояло и се е развивало съзнание-какавида, като пашкул, който всеки момент ще се разпука, за да излезе от него пеперудата на новия живот — с ново съзнание и нова плът.

Ноктите му се надигаха и обръщаха, отскубваха се и оставаха забити в месото, налягането в клетките растеше и ги деформираше. Той усещаше как те се променят и превръщат в нещо ново, чуваше глухото си гъргорене и мразеше безсилието си.

Чернилката се разля пред очите му и започна да се уплътнява, кожата се разчупи като ненужна изсъхнала кора и в този момент вратата на стаята се отвори. Умирайки, той видя майка си да светва лампата, да се обръща с тревога в погледа, а после тревогата да се превръща в ужас. В ужас и отвращение. В ужас и крясък. В оглушителен истеричен писък...

На леглото, сред разкъсаната плът и окървавените завивки се надигна зловещо Нещото. Като всяка какавида, която излиза от пашкула си, беше много, много гладно...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.